

Sí, però curtet de ginebra

AMB ALLÒ DE "QUÈ ES POT PAGAR AMB DINERS PÚBLICS I QUÈ NO" CAL FER POCA BROMA. LA CORRUPCIÓ ÉS COM ELS GINTÒNICS, QUE CONTINUEN SENT ALCOHOL ENCARA QUE TE'LS DEMANES "CURTETS DE GINEBRA"

JOSEP MORENO

Avui un periodista m'ha recriminat, amb tota la cortesia de la qual el bon home és capaç, que encara no haja escrit cap columna ni article d'opinió sobre el pagament de begudes alcohòliques i l'ús inadequat d'un cotxe oficial per part d'un directiu de la Diputació de València, que ara governen les forces progressistes. No li semblava gaire coherent després de tants anys repartint bastonades –amb vehemència i profusió– contra la dreta valenciana.

Podria haver-me excusat argumentant que no m'havia arribat el torn d'escriure la meua columna, però la veritat és que no tenia intenció d'ocupar-me del tema. M'incomoda. I el periodista en qüestió té tota la raó en el seu comentari. Perquè si fa quatre anys haguera aparegut una factura amb begudes alcohòliques a càrrec de l'erari públic per part d'un responsable polític, tal com va passar, jo me n'hauria escandalitzat, com així va ser. Mónica Oltra hauria dit que era un exemple evident de confusió entre els diners de tots i els propis, cosa que va dir, i el portaveu del PSOE a les Corts hauria exigit la destitució immediata del responsable en qüestió, cosa que també va succeir.

Si fa quatre anys el president de la Diputació haguera provat de relavititzar-ho assegurant que "potser s'ha ficat la pota, però no la mà", la diputada Mireia Mollà hauria afirmat que allò realment greu no és pagar alcohol amb els diners de la gent, sinó creure que pots fer-ho, i cinc minuts després jo hauria acusat l'autor d'aquell comentari tan desafortunat d'allò que vaig acusar Juan Cotino quan va pronunciar la mateixa frase –exactament la mateixa– amb motiu de la visita del papa.

I fa quatre anys, la frase del dimissionari –"me'n vaig perquè aquest as-

sumpte sense importància no s'utilitze políticament contra el meu president"– hauria estat motiu de sorna per part dels tuitaires mes progressistes, tal com van fer aleshores, quan escoltàrem aquesta frase –tot just la mateixa– a Rafael Blasco, Ricardo Costa o Francisco Camps.

Ja hauríem de saber que aparcar el cotxe oficial al carril bus perquè la vice-presidenta compre còmodament en una botiga de la Gran Via, o que els presidents col·loquen les seues aiguaderes, els consellers les seues dones i els directors generals les seues fillíssimes, és el brou d'una corrupció a foc lent en què van coure's les grans olles del saqueig que finalment van saltar als titulars. Els qui avui veuen com una cosa *normal* el que ahir resultava *inassumible* són els qui regalen a les grans trames de corrupció el seu argument absolutori: "Això de la corrupció, ho fem tots".

Sí, el periodista té raó. Tot el que ahir vaig escriure sobre els Barberà, Camps, Cotino, Fabra, Rajoy o Blasco, avui ha de

completar-se amb una columna opinant sobre la gestió de qui va actuar de manera tan negligent i sobre els qui –amb més o menys entusiasme– l'han volgut disculpar. Perquè no ha estat una errada, sinó que es tracta d'una manera d'estar en política, una conducta que no s'esmena, òbviament, amb el retorn de l'import de la consumició.

El cessament hauria d'haver estat fulminant per haver confós allò que ha d'estar meridianament clar. Els qui creuen que la "lleialtat de partit" o la companyonia consisteix a cobrir-se l'esquena acostumen a ser els mateixos que compren fidelitats a les portes dels restaurants on es preparen els congressos. Lamentablement, algunes d'aquestes factures no les acaben sufragant els beneficiaris de la traïció, sinó que es premien amb responsabilitats públiques per a les quals no estan ni de bon tros capacitats. Desconec si aquest és el cas del polític que ens ocupa.

Tal com demostra la comptabilitat real de les campanyes electorals de Rita Barberà, el mapa polític valencià no va generar-lo la genialitat dels seus governants ni l'excel·lència dels programes que van aplicar. Aquelles majories absolutes van ser el resultat de l'imperi de la corrupció més obscena, el resultat del saqueig de les arques públiques, del suborn i de la compra milionària de voluntats.

Els que avui ens governen farien bé de no oblidar-ho, si és que desitgen que no rebroten aquelles bardisses. Amb allò de "què es pot pagar amb diners públics i què no" no cal fer broma. Tant fa la quantitat extraviada, perquè la corrupció, amics i amigues, és com els gintònics, que continuen sent alcohol encara que te'ls demanes "curtets de ginebra".

Consultor en comunicació